

Kollégiumi Pajkosságok

Van az évben három nap (normális esetben három, egyéb elvetemült alkalmakkor négy, öt, esetleg hat is...), ami egy vérbeli károlyis életében és naptárában arany keretes, piros betűs

ünnepként szerepel. November tájékán van három olyan nap, amikor a Károlyi lakói külön igazgatói engedéllyel lázadhatnak a hétköznapok ellen, és elszabadul a pokol. Néhány napra mindenki le-

vetkőzi amúgy sem túl gyakran hordott gátlásait, és boldogan áldozza fel magát szintje oltárán (magától vagy épp némi alkoholos befolyásoltság alatt). Lehetetlen feladatok megoldására vállalkozunk, csak hogy részünk legyen a dicsőségben, mikor majd a képzeletbeli dobogó legfelső fokára szólítják szinttársainkat, és mindenki hősként ugyan, de irigyen ünnepel bennünket. Mert nem másról van itt szó, mint a Károlyi

Mihály Kollégium szintjei közti, végtelen tivornyával egybekötött ádáz harcról. Presztízskérdés. Aki nyer, annak a tavaly óta érvényben lévő szabályok szerint nem kevesebb lesz a jutalma (persze a tárgyi ajándékokon túl), mint a következő évi Ünnepek megrendezésének joga.

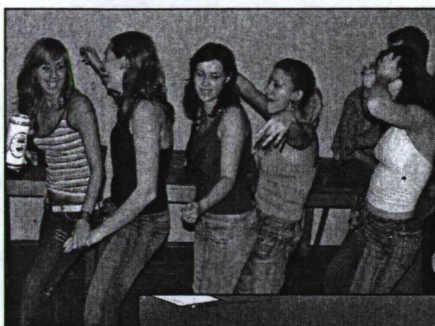
Szóval idén sem történt ez másként, megmérettünk és voltak, akik nyertek, voltak, akik könnyűnek találattak, de azért

senkinek sem kellett vesztesként elhagynia a küzdőteret. Ha mással nem, hát rengeteg élménnyel lett gazdagabb.

Hála istennek 2006-ban is túléltek. Na nem mintha nem ezt vártuk volna már szeptember óta, de valljuk be őszintén, mindenkit megvisel egy

többnapos hadviselés a szervezet (főleg az agy és a máj) ellen.

Az idei Kopajt a tavalyi győztes tizedik emeletnek köszönhattuk. Kreativitásuk már az előfeladatok kitalálásában megmutatkozott, és később sem hazudtolták meg magukat, bár a vetélkedők többi része nagyrészt a hagyományoknak megfelelően zajlott. Mi pedig „szint-

imidzként” országot választottunk, beöltöztünk, nemzeti ételekkel kápráztattuk el a zsűrit, híres emberrel strandoltunk a Lapon és kukoricát törtünk november közepén, filmet forgattunk és

szin(t)darabot rendeztünk. Próbáltunk töretlenül helytállni. (Nem kis feladat, ha közben az ember még arra is ügyel, hogy a véralkoholszintjét a megfelelő módon karban tartsa, csak ahogy a „nagy öregektől” tanulta.) Így fordulhatott elő, hogy amúgy is enyhén illuminált állapotban senki nem lepődött meg azon, hogy pár napig köreinkben üdvözölhattük Fidel Castrot, a bukott diktátort, Piroska kínai alteregóját, Süssüt, a sárkányt, Jamaica összes rasztáját és

olasz focistákat az ókori Róma nimfáinak kíséretében. Végigkísérhettük Terrország és a Szeretet Szövetség véres összecsapását, a Negyedik Birodalom harcát Leila hercegnőért, a maffia kegyetlen leszámolásait és még számos díjnyertes alakítást.

Aki itt nem tudta, az a vetélkedőkön kamatoztathatta tudását. Volt városi, éjszakai és sportvetélkedő is (péntek hajnali 6-kor), de a legnagyobb népszerűségnek idén is a Nagyvetélkedő örvendett. Méltán, hiszen itt lehet a legtöbb pontot összegyűjteni, és nem melleleg a legtöbbet ingyen inni. Mindenki kedvence volt az elmaradhatatlan sörivó-sorverseny, a sztrip-tíz, a szexjelenet-szinkronizálás és a soron kívüli palacsinta-csata is, ami ugyan nem volt a forgatókönyvben, de mindenki örömmel vette ki belőle a részét. És persze azokat a csendes hőseket se felejtjük el, akik

mind ezek mellett Honfoglalóban vagy Legyen Ön is millió m o s b a n mérték össze műveltségüket. Vagy igazi harcosként a foci-, kosár- vagy sakkpályán, esetleg a csocsóasztalon próbálták bizonyítani rátermettségüket.

Végül aztán a nyolcadik szint bizonyult a jók közt is a legjobbnak. Persze a végén mindenki rájön, hogy úgysem erről szól... A bulik fergeteges hangulatban teltek, senkit nem zavart, hogy másnap előadásra vagy rosszabb esetben zh-zni kell menni. Idén is jól éreztük magunkat, hiányérzete szerintem senkinek nem maradt!

Röné
Képek: PartyPonty